

Det Anarkistiska Biblioteket

Konflikträdsla

Wolfi Landstreicher

Wolfi Landstreicher
Konflikträdsla

Wolfi Landstreicher, "Fear of Conflict," Willful Disobedience, vol. 1, Ardent Press, 2009. Översatt av UpprorsBladet

sv.theanarchistlibrary.org

”Det är sannerligen icke ditt fel, att du garderar dig mot mig och försvarar din säregenhet eller egendomligheten: du behöver icke giva efter, eller förneka dig själv.”

– Max Stirner

Närhelst fler än ett par anarkister kommer samman så finns där dispyter. Detta är ingen överraskning, då ordet ”anarkist” används för att beskriva ett brett spektrum av, ofta varandra motsägande, idéer och metoder. Den enda gemensamma nämnaren är viljan att göra sig av med auktoriteter och anarkister är inte ens eniga om vad en auktoritet är, för att inte tala om vilka metoder som är lämpliga för att eliminera den. Dessa frågor skapar i sig många fler och följdaktigen är dispyter ofrånkomliga.

Dessa dispyter stör mig inte. Det som stör mig är fokuset på att försöka nå en överenskommelse. Det antas att ”bara för att vi är anarkister” så måste vi alla vilja samma sak; uppenbara konflikter måste vara enkla missförstånd som vi kan resonera om genom att hitta en gemensam ståndpunkt. När någon vägrar att resonera och insisterar på att upprätthålla olikheterna, så anses den vara dogmatisk. Detta insisterande på att hitta gemensamma ståndpunkter, kan vara en av de mest betydelsefulla källorna till den ändlösa dialog som så ofta äger rum, för att vi ska kunna skapa våra liv på våra egna villkor. Detta försök att hitta gemensamma ståndpunkter innefattar en förnekelse av väldigt verkliga konflikter.

En ofta förekommande strategi som används för att förneka konflikter, är att hävda att en dispyt blott är en meningsskiljaktighet kring ord och deras innebörd. Som om de ord en använder och hur en väljer att använda dem skulle sakna koppling till ens idéer, drömmar och begär. Jag är övertygad om att det finns få dispyter som bara handlar om ord och deras innebörd. Dessa få skulle med lätthet lösa sig om de inblandade individerna skulle klargöra och mer precist förklara vad de menar. När individer inte ens kan komma överens om vilka ord de ska använda och hur, indikerar detta att deras drömmar, begär och sätt att tänka på är vitt åtskilda, att de inte ens inom ett språk kan finna ett gemensamt tungomål. Försöket att reducera en sådan enorm klyfta till blott semantik, är ett försök till att förneka en väldigt verklig konflikt och det unika hos de individer som är inblandade.

Att förneka konflikter och individens säregenhet, kan spegla en fetisch för enighet, med sitt ursprung i överbliven vänsterism eller kollektivism. Enighet har alltid skattats högt av vänstern. Då de flesta anarkister, trots sina försök att skilja sig från vänstern, inte är mer än statsfientliga vänsterister, är de övertygade om att endast en enad front kan förstöra detta samhälle, vilket ständigt tvingar oss in i gemenskaper vi inte själva har valt och till att vi därför måste

se förbi våra olikheter och sammansluta oss för att stödja den ”gemensamma saken.” Men när vi ger av oss själva till den ”gemensamma saken,” tvingas vi acceptera den minsta gemensamma nämnaren i uppfattning och kamp. De gemenskaper som skapas på detta sätt är falska gemenskaper, som endast frodas i nedtryckandet av de berörda individernas unika begär och passioner, och omvandlar dem till en massa. Sådana gemenskaper skiljer sig inte från organiserandet av arbetet som håller en fabrik vid liv eller gemenskapen i ett socialt koncensus som håller auktoriteterna vid makten och folket på sin plats. En massgemenskap kan aldrig, då den bygger på förminskandet av individen till en enhet i en generalisering, bli en grund för krossandet av auktoriteter, den kan endast vara dess stöd på ett eller annat sätt. Då vi vill krossa all auktoritet måste vi utgå ifrån en annan bas.

För mig är denna bas mig själv – mitt liv med alla dess passioner och drömmar, dess begär, projekt och möten. Från denna bas, gör jag ”gemensam sak” med ingen annan än mig själv, även om jag då och då träffar individer med vilka jag har affinitet. Det kan mycket väl vara så att dina begär och passioner, dina drömmar och projekt sammanfaller med mina. Tillsammans med en stark vilja att göra verklighet av dessa mot alla former av auktoritet, sådan affinitet är en bas för genuin gemenskap mellan unika upproriska individer, som varar endast så länge som dessa individer behagar. Visst, vår längtan efter att förstöra auktoriteter och detta samhälle kan få oss att sträva efter en insurrektionell gemenskap som växer sig storskalig men aldrig till en massrörelse; istället skulle det behöva vara ett sammanträffande av affiniteter mellan individer som har en stark vilja att skapa sina liv själva. Denna typ av uppror kan inte ske genom en förminskning av våra idéer till en minsta gemensamma nämnare som alla är överens om, utan endast genom erkännandet av varje individs säregenhet, ett erkännande som omfamnar de faktiska konflikter som existerar mellan individer, oavsett hur grymma de än kan vara, som en del i den fantastiska rikedom av samspel som världen har att erbjuda, så snart vi har gjort oss av med det sociala system som har stulit våra liv och vårt samspelande ifrån oss.